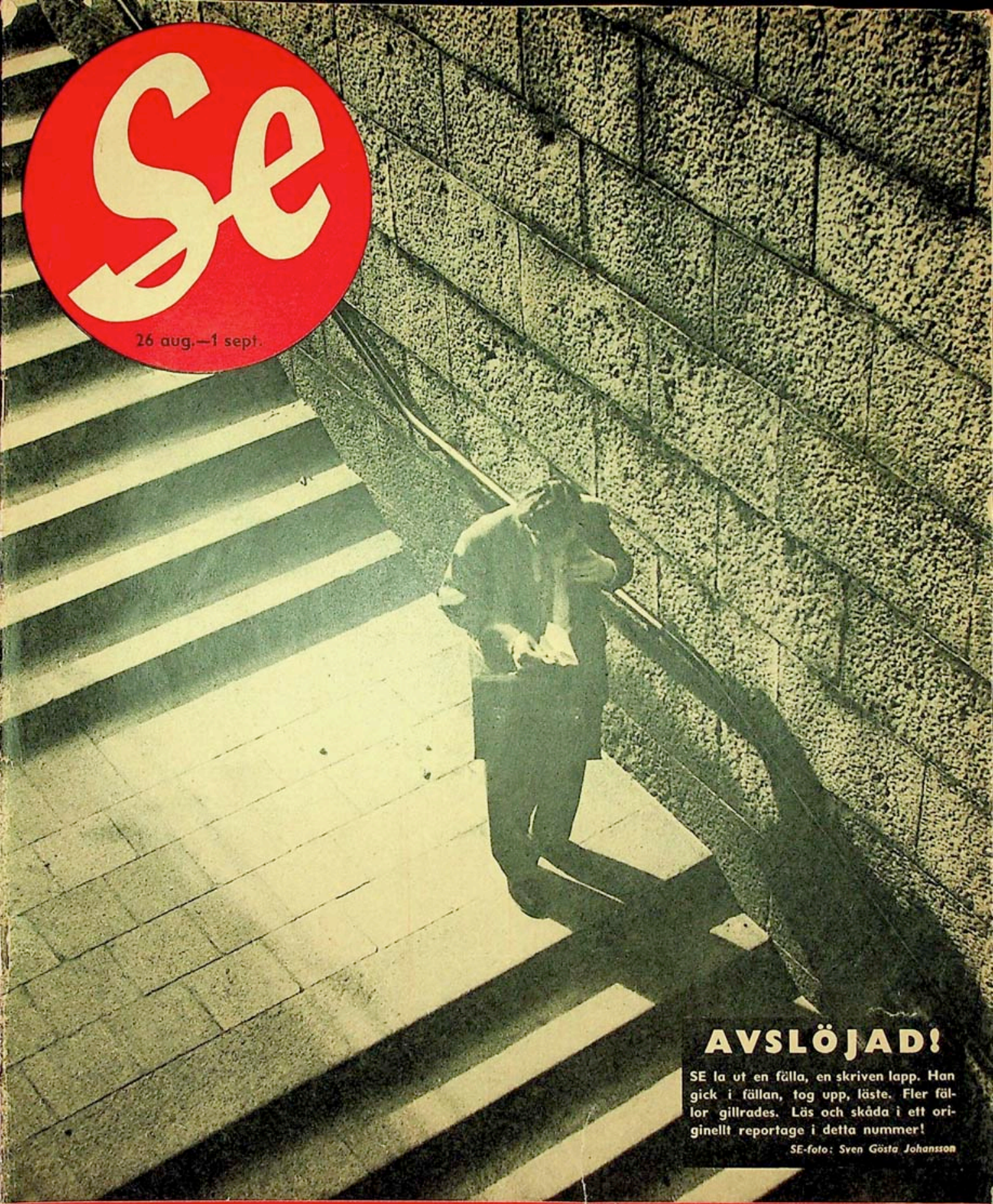
Se

26 aug.—1 sept.

AVSLÖJAD!

SE la ut en fälla, en skriven lapp. Han gick i fällan, tog upp, läste. Fler fällor gillrades. Läs och skåda i ett originellt reportage i detta nummer!

SE-foto: Sven Gösta Johansson

Nr 35 1948 NYHETSTIDNINGEN I BILD

PRIS 50 ÖRE
I Danmark 90 öre
och Norge 85 öre

KITTY DANSAR

Den amerikanske stjärnfotografen Frank Bauman är mästaren bakom dessa expressiva dansbilder. Hans modell — för det är bara en dansös på bilderna! — heter Kitty Lee. Bauman monterade upp sex blixtlampor, tre på vardera sidan om modellen. Sedan tog han bilderna på 1/10.000-dels sekund genom manuell kontakt. Vid exponeringen gick först en blixt på vardera sidan av — så fick han den första bilden — och på samma sätt fortfor proceduren tills han fångat tre rörelsemoment med sina sex uppmonterade blixtar. Bauman använde sig av en Speed Graphic kamera.

Här har fotografen lätt bli att trolla med uppmonterade blixtar och fångat dansösen Kitty Lee i »enkel uppläga».

EREMITEN I ANDERNA

— Från SE:s utsände medarbetare Rolf Blomberg —

Quito, Ecuador, i augusti.

Och apropå underliga människor, sade en av mina ecuadorianska vänner häromdagen, har ni aldrig hört talas om den galne amerikanen, som sen 3 år bor som en eremit vid en kratersjö högt uppe i Anderna? Vad han heter? Det är ingen som vet. Själv kallar han sej Johnny Love Wisdom — Johnny Kärlek Visdom. Indianerna i trakten kallar honom »Demonen» eller rätt och slätt »Den galne gringon». (»Gringo» är det populära namnet på en utlänning här, men i Ecuador har ordet ej som i Mexiko en dålig klang.) Johnny är två meter lång, har skägg och långt hår, går omkring barfota och klädd i en poncho, han bor i en gräshydda och äter bara grönsaker, mest råa, och långa tider äter han ingenting alls. Ja, han är, som ni hör, inte riktigt klar i knoppen!

Det är alltid fascinerande att träffa människor som inte är skurna efter standardmått, originella karaktärer, och vad jag fick höra om »den galne gringon» hade som följd, att jag ett par dagar senare satt i en jeep tillsammans med en amerikansk vän på väg till kratersjön Quilotoa i provinsen Cotopaxi. På bumpiga vägar, som slingrade fram mellan vilda, vulkaniska berg — de högsta gnistrande vita av snö — och längs djupa raviner och avgrunder, tog oss jeepen efter en nästan dagslång färd till en plats, som låg endast någon timmas vandring från kratersjön, på cirka 4,000 meters höjd ö. h. Det var bitande kallt här uppe, och jag tänkte, att den som frivilligt i tre års tid bott på en sådan plats, måste verkligen vara lite tokig.

Vi övernattade i en gräshydda hos en gästfri och trevlig vägarbetare, och tidigt nästa morgon vandrade vi iväg mot Quilotoa med vår nyförvärvade vän och en indian som vägvisare.

— Tror ni, frågade jag vägarbetaren, vilken flera gånger besökt eremiten, tror ni, att Johnny kommer att tillåta att vi fotograferar honom?

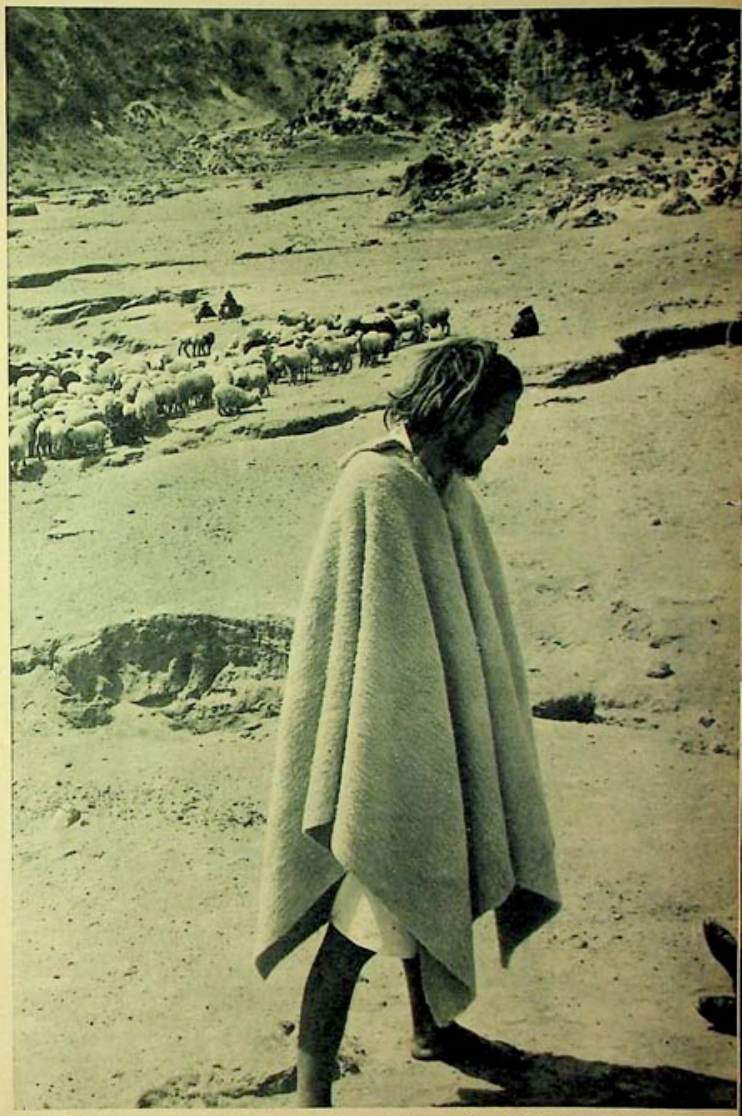
— Jadå, han poserar gärna, fick jag till svar.

Aha, tänkte jag, du är genomskådad, Johnny! Du är en herre som vill göra sensation — publicitetshungrig!

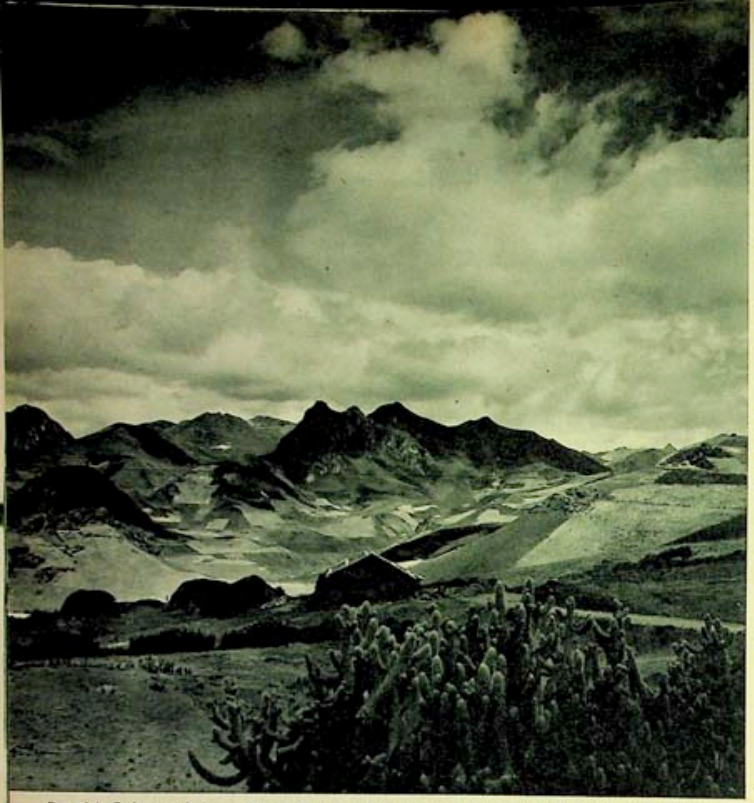
Den syn som plötsligt mötte oss, då vi stod på Quilotoas kraterrand, var så fantastisk, så överrumplande och dramatisk, att vi — åtminstone min amerikanske vän och jag — kippade efter andan och alldeles förstummades. Där — djupt, djupt under oss — låg kratersjön grön och solglittrande och bländande, som en väldig, glimmande smaragd i en hög av slagg och aska. Nästan lodrätt stupade kraterväggarna ner i sjön, men mitt under oss stack en liten udde ut, flankerad av sandstränder. Geometriska figurer i olika färger på udden — som ett lapptäcke i grönt, gult och brunt — avslöjande, vår Johnny hade sina odlingar.

På en så gott som vertikal stig började vi nedstigningen, sick-sackande och åkande kana i den lösa sanden. Halvvägs ner mötte vi till vår förvåning en ecuadorian på väg upp. Han hade en tältsäng och en resväska packade på en åsna och var i sällskap med en urgammal, surögd indian. Vi stannade och pratade med dem.

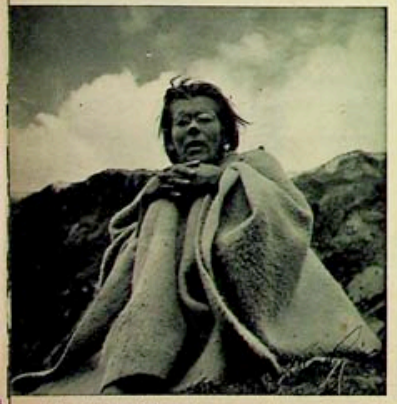
— Jag är en av Johnnys lär-

Till detta vilda land kom för tre år sedan en ung nordamerikan vandrande, ty Gud hade sagt honom: »Jag har ett tempel åt dig vid en sjö i det land som ligger närmast solen.» Efter lång och mödosam vandring fann Johnny Love Wisdom — så kallar han sig — den utkorade platsen. Sedan dess har han stannat där, nöjd med sitt liv i Gud.

Den plats Gud utsett åt honom låg vid foten av en för länge sen slocknad vulkan, Quilotoa. Vid vulkanens fot låg en kratersjö, grön, solglittrande och blänkande, som en väldig glimmande smaragd i en hög av slagg och aska.

Alla religioner leder mot samma mål, säger Johnny. Det kan vara likgiltigt vilken vi tillhör. Men vi måste tro på Gud, en Gud som är i allt, finns överallt ...

Trots långa perioder av fasta och en uteslutande vegetarisk diet är Johnny stark och sund. Han har en mager men atletisk kropp, och han är god simmare.

jungar, berättade oss ecuadorianen med lysande ögon. Jag har bott en vecka hos Johnny — den lyckligaste veckan i mitt liv!

En stund senare, ett par hundra meter längre ner, mötte vi Johnny.

Mitt första intryck var: ja, han är galen! Tänk er att plötsligt, i detta verklighetsfrämmande landskap, stå öga mot öga med en nästan två meter lång karl, klädd bara i en vit poncho (shortsen och den kortärmade skjortan under ponchon upptäckte jag först senare), med långt profethår, ett magert vuxet skägg, en av solen rödbränd — illröd! — näsa och ett par ljusblå ögon bakom starka glasögon. Inte undra på att de små bruna bergsindianerna trodde sig se en demon! Men nästan genast upptäckte jag något annat: Johnnys ansikte var fullt av frid, av lycka — ett leende, barnsligt rent ansikte. Och då visste jag: Johnny är ingen bluff, han är äkta — och jag skämdes över min förhastade dom över honom.

Snart satt vi i Johnnys »hus« ute på udden, en liten gräshydda, mindre än någon indians. En askets bostad! Bohaget var det primitivast tänkbara, men där fanns en skrivmaskin, en kristallmottagare och en mängd böcker, uteslutande religiös litteratur: kristen, buddistisk, muhammedansk, yoga m. m. Högar av brev vittnade om att Johnny hade en omfattande korrespondens.

— Jag ger undervisning per korrespondens, förklarade han. Om de största religionerna i världen; de leder ju alla till samma mål och det är ju ganska likgiltigt vilken religion vi tillhör, men för vår salighet måste vi tro på Gud, en Gud som är i allt, finns överallt...

Johnny är en yogi, ty han har funnit att endast genom att praktisera yoga kan han komma i nära kontakt med Gud, hans ande kan frigöra sig från kroppen och han blir renad. Att fasta är ett av villkoren; en gång fastade Johnny i 24 dagar.

— Och Gud har lätt de underbaraste mirakler hända mej! sade Johnny, och hela hans ansikte strålade av lycka.

Johnny är från Seattle i staten Washington, av finsk-estnisk börd, född 1919. Den dag vi hälsade på honom hade han sin 29:de födelsedag. Och hur kom han att hamna här? Det var Guds vilja. En dag, för många år sedan hemma i Amerika, talade Gud till honom och sade: — Jag har ett tempel åt dig vid en sjö i ett berg i det land som ligger närmast solen (och det är ju Ecuador, sade Johnny). Gå och sök detta tempel!

Det tog lång tid, innan han fann platsen, och han hann dessförinnan sträva vida omkring i Ecuador. Han kom hit 1941 i ett ganska underligt sällskap, med ett par amerikaner och en pin-upskön amerikanska — vegeterianer liksom han —, vilka i Ecuadors djungler ämnade »starta« en super-ras. Dessa fantasters öde blev tragiskt. Den sköna kom efter månader i djungeln tillbaka till civiliserade trakter tandlös och med fördärvad hälsa, en av de båda männen försvann spårlöst — det sägs, att han i ett anfall av vansinne vandrade rätt in i djungeln — och den tredje i sällskapet blev mördad. Johnny levde första tiden tillsammans med dessa sina landsmän, men han tålde varken klimatet eller dieten, och som han dessutom insåg, att detta inte var vad Gud menat, lämnade han sällskapet med super-ras-idéerna och gick att söka det honom lovade templet. Och sent omsider, för lite mer än tre år sedan, kom han på sina vandringar till Quilotoa, och då visste han ögonblickligen, att han funnit, vad han sökte.

Johnny ser genomsund ut, har en mager men atletisk kropp, och vägarbetaren berättade oss, att han var en fenomenal simmare och brukade crawla i kratersjöns iskalla vatten som en Johnny Weissmuller.

Eftersom jag hade en ordentlig influensa, då jag träffade Johnny, varnade jag honom:

— Det är nog bäst att jag håller mej på lite avstånd från er, så att ni inte blir nersmittad.

— Tvärtom, sade Johnny, sitt så nära mej som tjänligt. Vibrationen från mej kommer att bota er.

— Är ni själv aldrig sjuk?

— Jag sjuk!? Ha, ha! skrattade Johnny som om jag sagt något ovanligt skämtsamt. Nej, jag är aldrig sjuk.

Helt lämnad åt sig själv är Johnny inte. Administratorn på en hacienda, som ligger något mer än en mil från Quilotoa, skickar då och då en indian — det var den urgamle, vi mötte — för att titta till Johnny och lämna post. Indianen brukar då också ha med sig en del grönsaker och rotfrukter, ty vad Johnnys egna odlingar i den magra jorden producerar är i knappaste laget även för en yogi. Ofta kommer också indianer till kratersjön med sina färahjordar. Sjöns vatten är salt och innehåller svavel, och indianerna säger, att fåren blir starka av att dricka det. Men en människa mår i längden inte bra av detta vatten. Johnny har emellertid löst problemet sötvatten. Han får mer än tillräckligt därav genom att ett stycke innanför strandkanten gräva gropar i sanden, och det genom sanden filtrerade sjövattnet är nästan utan salt- och svavelsmak.

Johnny visade oss med barnslig stolthet dessa sina »filter«, sina trädgårdsland och blomster och sin grotta för meditation, vilken han är i färd med att hacka och gräva ut ur den lösa lavaklippan. Han var älskvärd och trevlig och hade ett smittande skratt. Han var lika glad som en barnunge över att bli fotograferad, och vi måste lova honom att skicka bilderna. När vi efter några timmar tog farväl av honom, bad han oss vara välkomna tillbaka och stanna en vecka eller så länge vi önskade hos honom. Det var så uppfriskande att träffa Johnny Love Wisdom, detta sympatiska helgon, att jag faktiskt totalt glömde min influensa.

— Vibrationen från mej kommer att bota er, hade Johnny sagt.

Det stämde.

Rolf Blomberg.

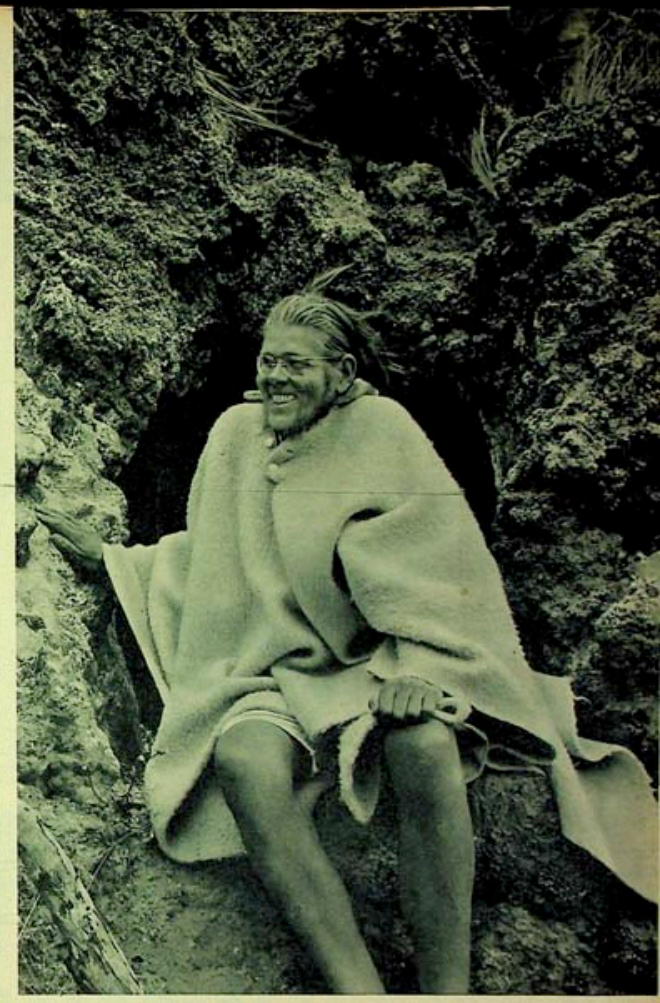
Johnny är en yogi, får att renas och komma i kontakt med Gud. Utanför sin gräshydda har han sin andaktsövning. Hyddan har en mast för radio.

Indianerna som kommer till kratersjön med sina färahjordar, kallar honom »Demonen« eller rätt och slätt »Den galne gringon«. De värdar honom.

På en udde i kratersjön ligger hans hydda — så pilen! Där odlar han den magra jorden längs stranden. När skörden inte räcker, få han hjälp.

Johnny utanför den grotta för meditation som han är i färd med att hacka och gräva ut ur den lösa lavaklippan. Han var lika glad som en barnunge över att bli fotograferad. Men ingen reklamaskare.